

Εἶδομεν πόσον ἦτο ἀπηλλαγμένη τῆς ματαιότητος ταύτης ἡ ποιητικὴ ψυχὴ τῆς Ἀγανίκης Μαζαράκη. Αὐτὴ δὲν ἦτο μόνον καλλιτέχνις, ὡς ἐννοοῦμεν σήμερον τὴν λέξιν· ἦτο κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος, τέλειος ὑπὸ τὴν ἐποψὶν ταύτην ἄνθρωπος, ὅτι μετὰ τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἡσθάνετο ὁμοίως καὶ τὸ καλὸν καὶ διεκαίετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ το καλλιεργῇ καὶ νὰ το ἀπολαμβάνῃ. Ὅτι ἔγραφεν ἦτο ἐκχεΐλισις εἰλικρινῆς τῆς ψυχῆς καὶ συνεπλήρου οὕτως εἰπεῖν ἁρμονικώτατα τὸν βίον τῆς, ὁ ὁποῖος ἐν ποίημα ἦτο καὶ αὐτός, ἀποπνέον τὸ ἄρωμα τῆς ἀγνότητος, τῆς ἠθικότητος, τῆς εὐσεβείας, τὸ ὁποῖον ἀποπνέουσι καὶ ὅλα τὰ ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς γραφέντα ποιήματα. Ὑπὸ τὴν ἐποψὶν ταύτην νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ τα ἐξετάσῃ καὶ νὰ τἀνυψώσῃ μάλιστα ἡ κριτικὴ, ἀδιαφοροῦσα ἂν τυχὸν ἀπομακρύνωνται τῶν αὐστηρῶν ἀπαιτήσεων τῆς συγχρόνου Τέχνης, — ὡς ἐδυνήθημεν νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν ὀλίγων δημοσιευθέντων, — καὶ θεωροῦσα τὴν ἑλλειψίν ταύτην ὅχι ὁλῶς ἀνεξήγητον προκειμένου περὶ ἔργων γυναικός, ἡ ὁποία ἔγραφε δι' ἑαυτὴν καὶ ἡ ὁποία ἀπέιχε τοῦ ἐνεργοῦ φιλολογικοῦ βίου, οὔτε δημοσιεύουσα, οὔτε κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις ἀκούουσα, οὔτε ἐν τῷ τραχεῖ ἀγῶνι ἀποκτώσα τὴν πείραν ἐκείνην, ἡ ὁποία διὰ πάντα ἐργάτην νομίζεται ἀπαραίτητος.

Δὲν εἶνε ὦρα καὶ τόπος νὰ εἰπώμεν περὶ αὐτῆς περισσότερα. Ὅταν τῇ φιλοτίμῳ φροντίδι τῆς οἰκογενείας τῆς θὰ ἐκδοθῶσιν, ὡς ἐμάθομεν, εἰς ἓνα τόμον τὰ ἄριστα τῶν ἔργων τῆς, τότε θὰ δυνηθῶμεν ἴσως ἀναπαρστήσωμεν πιστοτέραν καὶ ζωηροτέραν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑστίαν τὴν πόσον ἐνδιαφέρουσαν τῆς ποιητικῆς εἰκόνα. Σήμερον ἡθελήσαμεν μόνον ν' ἀντικαλήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ὄνομα Ἀγανίκη Μαζαράκη, μετὰ τῆς συμπαθείας μεθ' ἧς ἐπαναλαμβάνει αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τῆς ἡ ἀθηναϊκῇ ἡχώ.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κ^α HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Χορὸς Ἀθηναίων παρθένων.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἀφοῦ ἤναψε τὰ κηρία καὶ ἔδωκε εἰς τὴν ἀνεψιάν του τὸ ἰδικόν τῆς, ἤγγισε τὸν βραχίονα τοῦ ἀδελφοῦ του μυστηριωδῶς.

— Ἐλα νὰ καπνίσῃς μαζῇ μου ἐν σιγαρέτον προτοῦ νὰ πλαγιάσῃς. Ἐχω κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ.

Ὁ Περικλῆς ἠκολούθησε τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν τραπέζαριαν καὶ λαβὼν καπνὸν ἔκαμνε τὸ σιγαρέτον του, ἐνῶ ὁ Κωνσταντῖνος ἤναπτε τὴν λάμπαν.

— Εἴμεθα σύμφωνοι, Περικλῆ, ὑποθέτω, ὅτι εἶναι φρόνιμον νὰ ὑπανδρεύσωμεν τὴν Ἰναρίμην Ἀμέσως.

— Ἀμέσως! ἀνεφώνησεν ὁ Περικλῆς μετ' ὀνόματι.

— Διατί ὅχι;

— Δὲν συλλογίζεσαι ἀπὸ τί ἐπέρασε μόλις; Ἐφέρθη τόσον καλὰ. Δὲν μοῦ τὸ συγχωρεῖ ἡ συνειδήσις νὰ κάμω τόσον γρήγορα αὐτὸ τὸ ἄδικον εἰς τὸν ἄλλον ἐκείνον.

— Αἰσθηματικότητες τώρα! Ὁ κόσμος δὲν πηγαίνει ἐμπρὸς μετὰ τὰ αἰσθήματα! Προκειμένου περὶ ἀποκαταστάσεως, θὰ λάβωμεν τώρα εἰς σημείωσιν τί ἐπέρασε ἀπὸ τὴν φαντασίαν μιᾶς νέας κεφαλῆς; Σὲ βεβαιῶ, εἰσαί πλέον παιδί ἀπ' ἐκείνην! Μία νέα γλυκαίνεται μετὰ ἓνα νέον, χωρὶς νὰ τῆς τὸν ἐκλέξουν καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν τῶν ἀνωτέρων τῆς· ἐὰν χρειασθῇ νὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς τὴν ὀρεξίν τῆς, πρέπει ἄρά γε νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς ὡς θῦμα, καὶ ὡς δημίους τοὺς φυσικοὺς κηδεμόνας τῆς; Τί πράγματα εἶναι αὐτά; Μήπως εἴμεθα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου αἱ νέαι δὲν ἔχουν προστασίαν καὶ κάμνουν ὅ,τι τὰς καταβῇ;

— Ποῖον ἔχεις ὑπ' ὄψιν, ἠρώτησεν ἡ σύγχως ὁ Περικλῆς, ἐπαναφέρον τὸν Κωνσταντῖνον ἐπὶ τὸ προκειμένον.

— Τὸν Ὀιδῶν.

— Τὸν δῆμαρχον! Τί λέγεις! Αὐτὸς εἶναι χηρευμένος καὶ ἔχει ἐπάνω κάτω τὴν ἡλικίαν μου.

— Καὶ τί με τοῦτο; Εἶναι πλούσιος, — ἔχει ἐπιρροήν, — ἡ Ἰναρίμη θὰ ἔχῃ ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς. Σοῦ ἔδειξα τὴν ὥραίαν οἰκοδομήν του μετὰ τὸ περιστύλιον, πλησίον εἰς τ' ἀνάκτορα. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς νὰ προσφέρῃ τόσον λαμπρὰν κατοικίαν εἰς τὴν γυναῖκά του, ἡμπορεῖ καὶ αὐτὴ νὰ μὴ πολυμετρᾷ τὰς ρυτίδας εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀνδρός τῆς ἢ νὰ ἐξετάζῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ἐὰν εἶναι ἄσπραι ἢ ξανθαί! Ὅλα εἶναι σχετικὰ, Περικλῆ, ἕως καὶ ἡ νεότης καὶ ἡ ὥραιότης. Ἐχεις χρήματα; τὰ ἔχεις ὅλα.

— Ἀλλ' ἔχεις κανὲν ἐνδόσιμον ὅτι ὁ Κύριος Ὀιδῶς σκέπτεται περὶ τῆς θυγατρὸς μου;

— Τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ἀπόψε.

Ὁ Περικλῆς ἐξιππάσθη καὶ ἐκύτταξεν ἀπορῶν τὸν ἀδελφόν του.

— Βλέπω ὅτι δὲν τὸ πιστεύεις, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέστατον, σὲ βεβαιῶ. Τὴν θαυμάζει, θέλει νὰ νυμφευθῇ, μετ' ἠρώτησε περὶ προικὸς καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον.

— Εἶναι πλούσιος ἀναντιρρήτως, εἶπε βραδέως ὁ Περικλῆς, καὶ ἀνελογίζετο συγχρόνως ὅτι ὁ Λανὲκ δὲν εἶπε λέξιν περὶ προικὸς. «Εἰς τὸν τόπον του, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν, ἀγοράζουσιν τὰς γυναῖκας, ἐδῶ ἀγοράζονται οἱ ἄνδρες. Ζήτημα ἐκτιμήσεως, ποῖα ἀπὸ τὰς δύο συναλλαγὰς εἶναι ἡ ἐντιμότερα.

— Συμφωνεῖς λοιπὸν νὰ ἰδῶ αὔριον τὸν Ὀϊ-

δὴν καὶ νὰ κοινοποιήσω ἐπισήμως τὴν συγκατά-
θεσίν σου ;

— Ὅσ' ἂν πολὺ γρήγορα.

— Δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ γρήγορα, ὅταν πρό-
κηται ν' ἀποκαταστήσῃ καλὰ τὴν κόρην σου.

— Ἰσως ἔχεις δίκαιον. Θὰ μοῦ ἤρесе γαμ-
βρὸς νεώτερος. Ἀλλὰ μὴ τόση βία. Θέλω νὰ
τὸν γνωρίσω καλλίτερον τὸν Ὀιδᾶν αὐτόν. Πο-
λιτεύεται, — γνωρίζεις δὲ τί φρονῶ δι' αὐτὴν τὴν
τάξιν τῶν ἀνθρώπων, ἐν γένει. Ἡμπορεῖ νὰ
εἶναι καλλίτερος αὐτὸς καὶ πλέον μορφωμένος ἀπὸ
τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ, ἐξ ὧσ' ἂν μοῦ εἶπες, δὲν φαί-
νεται καὶ τόσον ἀξιότιμος, ἀφοῦ κατεδέχθη
ν' ἀγοράσῃ τὴν ὑποστήριξιν ἐνὸς Σταύρου !

— Αὐτὸ ναί, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ κάμνουν ὅλοι οἱ
πολιτεύμενοι. Ὅσον μεγαλείτεροι δέ, τόσον
ἀναιδέστερα τὰ κάμνουν. Συνειθίζει κανεὶς εἰς
αὐτὰ, καθὼς ὁ χειροῦργος συνειθίζει τὴν ἀηδίαν
καὶ τοὺς πόνους τῶν πληγῶν. Τὴν ἱστορίαν τὴν
γνωρίζεις καλλίτερά μου, ὥστε δὲν εἶναι τὸ πρᾶγμα
νέον διὰ σέ.

— Ἐνίοτε ὁ κρίνων ὑπὸ πολιτικὴν ἀποκλει-
στικῶς ἔποψιν ἀπολήγει εἰς συμπεράσματα ἐπιει-
κέστερα παρὰ ὁ κρίνων φιλοσοφικῶς, εἶπε μαι-
δίων ὁ Περικλῆς. Ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι ἐγὼ ἔχω
λάθος.

— Αὐτὰ τώρα εἶναι λόγια. Παραδέχομαι ὅ, τι
θέλεις, ἀλλὰ παραδέξου καὶ σὺ τὴν πρότασιν τοῦ
Ὀιδᾶ καὶ δέξου τὸν ἐπισήμους.

Ὁ Περικλῆς ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἔπειτα
ἠγέρθη καὶ ἐτέντωσε τοὺς βραχίονας.

— Δὲν βλέπω κανένα λόγον διὰ νὰ μὴ τὸν
δεχθῶ, ἀλλὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν Ἰναρίμην δὲν
ἠμπορῶ νὰ τὸ ἀποφασίσω τόσον εὐκολα. Συμ-
φρονῶ μαζὶ σου ὅτι ἡ πρότασις τοῦ εἶναι ἀξία
νὰ ληφθῇ ὑπὸ σκέψιν σπουδαίαν. Δὲν εἶναι ὁ ἄν-
θρωπος τὸν ὅποιον ἤθελα ἐκλέξει, καὶ διὰ τοῦτο
διστάζω καὶ ἀμφιβάλλω. Ἀλλ' ἄς ἔλθῃ. Δὲν θὰ
βιάσω τὴν κόρην μου. Ἐκείνη μόνη τῆς θ' ἀπο-
φασίσῃ ἂν ἀφοῦ ἔλθῃ ἠμπορήσῃ καὶ νὰ μείνῃ.

Ὁ Κωνσταντῖνος εὐχαριστήθη καὶ μὲ τόσον.
Περисσότερα βεβαίως δὲν ἤλπιζε. Τὴν ἐπαύριον
δὲ τὸ πρῶτ' ἐκατέχρησεν ὅτε ἦλθε πρόσκλησις τῆς
κυρίας Ἰαροβίσκη πρὸς τὴν Ἰναρίμην, διὰ τὸ
ἀπόγευμα, εἰς συναναστροφὴν πρὸς ἐόρτασιν τῶν
γενεθλίων τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ὅτε ἡ Ἰναρίμη, ὑπὸ τὴν συνοδίαν τοῦ πα-
τρός τῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Κυρίας
Ἰαροβίσκη, εὗρισκοντο ἤδη ἐκεῖ εἰκοσι περίπου
δεσποινίδες μικραὶ καὶ μεγάλαι, μεταξύ των δὲ
καὶ ὀλίγοι νεανίσκοι φέροντες τὴν στολὴν τῶν
Εὐελπίδων ἢ τῆς σχολῆς τῶν Δοκίμων. Αἱ
πρεσβύτεραι κυρίαι ἔπινον τὸ τέϊον κάτω εἰς τὴν
αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου, προτοῦ ἢ ἀναχωρήσουν
ἢ ἀναθῶν καὶ πάλιν ἐπάνω πρὸς ἐπιτήρησιν τῆς
διασκεδάζουσας νεολαίας. Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ

ὁ Μιλτιάδης, τὸ ἄνθος τῶν maitres de
cerémonie, προσκληθεὶς ἐπιτήδης διὰ νὰ διευ-
θύνῃ τὸ cotillon καὶ νὰ δείξῃ εἰς τὰς μικρὰς
ἐκεῖ πῶς χορεύεται ἡ μαζοῦρκα. Ἄλλως, ὁ ἥρωας
εὐχαρίστως συγκατένευε νὰ διαπρέψῃ ὡς ἀρχη-
γός, ἔστω καὶ ἐν τῷ μέσῳ συναθροίσεως ἀνήθων
πηδῶντων καὶ γελώντων. Ἐκτὸς δὲ τούτου,
πῶς ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῇ τις διασκεδάσιν
εἰς τὰς Ἀθήνας χωρὶς τὸν Μιλτιάδην ; Τὸ ἀπο-
τέλεσμα θὰ ἦτο σύγχυσις, χασμωδία καὶ ἀπο-
τυχία !

Ἵπῃρχον ἐκεῖ κοράσια πάσης ἡλικίας : μι-
κροσκοπικαὶ γυναῖκες ἐνδυμένας ὡς κοῦκλαι, χα-
ριεντιζόμεναι μὲ σοβαροὺς δεκαετείς καὶ δωδε-
καετείς νεανίσκους, νεάνιδες ἀχειραφέτητοι ἀ-
κόμη, χορεύουσαι ταραχώδεις τετραχόρους μὲ
τοὺς μέλλοντας προμάχους τῆς Ἑλλάδος εἰς ξη-
ρὰν καὶ εἰς θάλασσαν, — ἐπὶ τέλους δὲ καὶ ὠρι-
μώτεραι demoiselles à marier, κομ-
ψεύμεναι καὶ κορδονόμεναι, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι
παίζουν τὸ nocturne τοῦ Chopin πρὸς ἀπελ-
πισίαν ὧσ' ἂν ἐννοοῦν τὸν Chopin, ὁμιλοῦν ἀκα-
ταπαύστως Γαλλικὰ ἀμφιβόλου ποιότητος, ζω-
γραφεύουσιν ἄνθη καὶ ἔχουν λευκώματα πλήρη
αἰσθηματικῶν στίχων ἀντιγραφέντων ἐκ τῶν
ποιητῶν πάσης γλώσσης εὐρωπαϊκῆς. Εἰς τὸν
ζωηρὸν τοῦτον κύκλον ἡ Ἰναρίμη ἔγεινε δεκτὴ μὲ
ἐκχύσεις θορυβώδους φιλοφροσύνης καὶ μὲ ἐπι-
φωνήματα ἀκράτου ἐνθουσιασμοῦ.

Προεδρεύον ἀρχάγγελος ἦτο ἡ δεσποινὶς
Eméraude Ρεβιτιάση, μετὰξὺ δὲ τῶν ἀγ-
γέλων ἦσαν ἡ Miss Μέρη Περπινιάνη, ἡ Σαφῶ
Ἰαροβίσκη, ἡ Ἀνδρομάχη Καραπούλου, ἡ Pro-
cerpine Ἀγγυροπούλου καὶ αἱ δεσποινίδες
τῆς Ἀμερικανικῆς πρεσβείας. Ἡ Eméraude
ἔδιδε τὸν τόνον, ὡς ἀρχηγέτις τῆς ἐρασμίας στρα-
τιᾶς τῶν ζωηρῶν ἐκεῖ καὶ ἐπικινδύνων νέων
ἀθλητριῶν. Ἐδεξιόθην τὴν Ἰναρίμην ἐνθέρμως,
μὲ τὸ γλυκύτερόν της μεϊδιάμα καὶ μὲ ἄμεσον
ἐπιδοκιμασίαν τῆς περιβολῆς τῆς. Αἱ ἄλλαι τὴν
περιεκύκλωσαν καὶ τὴν παρεζάλισαν ὀλίγον μὲ
τὴν ἐπίδειξιν τῆς εὐχαριστήσεώς των διὰ τὴν
γνωρίμιν τῆς. Ἡ Ἰναρίμη, καθὼς γνωρίζομεν,
ἦτο ξένη εἰς τὰ ἦθη, τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἐξῆς
τῶν συνηλικιωτῶν τῆς· εἶδε μὲ ἐκπληξιν, — μὲ
τρόμον σχεδόν, — ὅλα ἐκεῖνα περὶ αὐτὴν τὰ γε-
λαστὰ πρόσωπα, τὰ ζωηρὰ βλέμματα. Ἦτο
λοιπὸν καὶ αὐτὴ νέα καθὼς ἐκεῖναι, καὶ ὁμως τό-
σον ἀνομοία, τόσον διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτάς ; Ὁ-
λαι των ἔλαμπον ἀπὸ φαιδρότητα καὶ εὐθυμίαν,
τὸ ἀδάμαστον αἷμα τῆς νεότητος ἔδιδε φλόγα
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἐδίωκε τὴν σκέψιν
ἀπὸ τὸν νοῦν των. Ὅτε ἐχόρευον, ἢ μόναι ἢ μὲ
τοὺς νέους συντρόφους των, οἱ πόδες των ἐπέταν
ἐπὶ τοῦ λεῖου πατώματος μὲ τὴν ὀρμητικὴν ἐλα-
στικότητα τῆς νεότητος. Ὅτε παύουσαι τὸν

χορὸν τὴν ἐπιλησίαζον ἀσθμαίνουσαι καὶ γελῶσαι, ἡσθάνετο ἐκεῖνη ὡς κάτοικος ἄλλου κόσμου βλέπουσα μακρόθεν τὴν εὐθυμίαν των. Ἐξήλυνε τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν ἀφροντισίαν των, ἐξήλυνε τὴν ἀτάραχον ζωὴν των, τόσον διάφορον τῆς ἰδικῆς της, ἐξήλυνε τὴν ἀπλήγωτον καρδίαν, τὸν κενὸν γέλωτα, τοὺς ἐλαφροὺς πόδας καὶ τὴν ἀθῶαν εὐαισθησίαν των.

— Δὲν χορεύετε, τὴν ἠρώτησεν ἡ Emé-raude, σταθείσα πλησίον της μετὰ μανιώδη στρόβιλον, μὲ τὸ στήθος ἀναθοκαταβαίνον, ὡσὰν πτηνὸν κυνηγημένον.

— Δὲν ἐχόρευσα ποτέ μου. Πρώτην φορὰν εὐρίσκομαι μετὰξὺ νέων, ἀπεκρίθη ἡ Ἰναρίμη μὲ φωνὴν μαρτυροῦσαν τὴν ἐνδόμυχον λύπην της.

Φαντασθῆτε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκπληξὴν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα γύρω της!

Ἡ Emé-raude, ἐννοεῖται, ἦτο καὶ ὁ ρήτωρ τῆς ὁμηγύρεως. Ἐξέφρασε τὴν γνώμην νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ συνομιλία Ἑλληνιστί καὶ ὄχι Γαλλιστί.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ προσέχωμεν, ἀνέκραξεν ἡ Σαπρῶ, γνωρίζουσα ἐκ φήμης τὴν προκοπὴν τῆς Ἰναρίμης. Ἡ δεσποινὶς Τελάχα θὰ ὁμιλῇ βαθεῖα ἑλληνικά.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἰναρίμη. Ἀπ' ἐναντίας, ὅταν δὲν ὁμιλῶ μὲ τὸν πατέρα μου, ὁμιλῶ Τηνιακὰ μὲ τοὺς χωρικοὺς μας.

— Μόλις διακρίνεται ὀλίγον accent εἰς τὴν προφορὰν σας, ἀπεφάνθη ἡ Emé-raude. Πρώτην φορὰν ἔρχεσθε εἰς τὰς Ἀθήνας;

— Πρώτην.

— Δὲν σὰς ἀρέσει ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρομάχη. ὦ, αἱ Ἀθηναί! Πῶς τὰς ἀγαπῶ! Δὲν θὰ ἤμπορούσα νὰ ζήσω μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Εἰπῆτέ μας πῶς εἶναι ἡ ζωὴ σας εἰς τὴν Τῆνον, ἠρώτησεν ἡ Emé-raude. Καὶ διὰ μιᾶς ὁ χορὸς τῶν δορυφόρων της ἐπεκύρωσε τὸ ἐρώτημά της μὲ ἀνάρητους ἐκφράσεις ζωηρᾶς περιεργείας.

— Ἀπλουστάτη. Διαβάζω μὲ τὸν πατέρα μου, τὸν συντροφεύω εἰς τὸν περίπατόν του, καὶ εἰς τὸ μετὰξὺ βοηθῶ τὴν Ἀνουντσιάταν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, ἢ γράφω γράμματα διὰ τὰς χωρικάς.

— Ἀνουντσιάτα! Τί νόστιμον ὄνομα! Εἶναι Ἰταλὶς;

— Ὅχι, Ἑλληνίς.

— Καὶ διατὶ γράφετε γράμματα διὰ τὰς χωρικάς, ἠρώτησεν ἡ Σαπρῶ. Δὲν τὰ γράφουν μόνοι των;

— Καμμία σχεδὸν ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐκεῖ δὲν ἡξεῦρε γράμματα.

— Περίεργον, ἀνεφώνησεν ἡ δεσποινὶς Περπινιάνη, καὶ ἀντήλλαξαν ὅλοι βλέμματα ἀπορίας.

— Ἐχετε κατσίκα;

Ἡ Ἰναρίμη ἐστράφη σιωπῶσα πρὸς τὴν ἐρω-

τήσασαν τὴν παράδοξον ἐρώτησιν. Τὸ μειδιάματός της καὶ τὸ βλέμμα της διέκοψαν πρὸς στιγμὴν τὴν φλυαρίαν τοῦ ζωηροῦ ὁμίλου, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου μία ἐκ τῶν πρεσβυτέρων ἐπανέλαβε τὴν σειρὰν τῶν ἐρωτήσεων.

— Τί κάμνετε διὰ φορέματα ἐκεῖ; Δὲν θὰ εἶναι τρόπος νὰ ἐνδυθῇ κανεὶς εἰς τὴν Τῆνον. Αὐτό σας τὸ ὠραῖον φόρεμα εἶναι βέβαια Ἀθηναϊκόν.

— Μάλιστα, διότι εὐρίσκομαι ἐδῶ καὶ ὁ θεὸς μου ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μὲ πᾶγῃ εἰς μίαν ράπτριαν. Ἀλλ' ἔως τώρα, ὅλα μου τὰ φορέματα τὰ ἔκαμα εἰς Τῆνον, καὶ δὲν ἦσαν καὶ πολὺ ἄσχημα.

— Ἀδύνατον! ὡσὰν τὰ ἰδικὰ μας;

Ἡ Ἰναρίμη ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπιθεωρήσεως γύρω της.

— Τόσον ὠραῖα δὲν θὰ ἐγίνοντο εἰς τὴν Τῆνον, εἶπεν ἀφελῶς. Ἀλλὰ καὶ δὲν μᾶς χρειάζονται τόσον ὠραῖα ἐκεῖ. Τί νὰ τὰ κάμωμεν;

— Ζῆτε μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν;

— Ἀρκετὰ μακρὰν. Τριῶν ὥρων δρόμον μὲ τὰ ζῶα.

— Ἀμάξας δὲν ἔχετε;

— Δὲν ἔχομεν δρόμους, οὔτε ἀμάξας διόλου, οὔτε κάρα.

— Καὶ τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶπεν ἡ Emé-raude, ὑποθέτω θ' ἀκούσωμεν γρήγορα ὅτι ὑπανδρεύεσθε. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

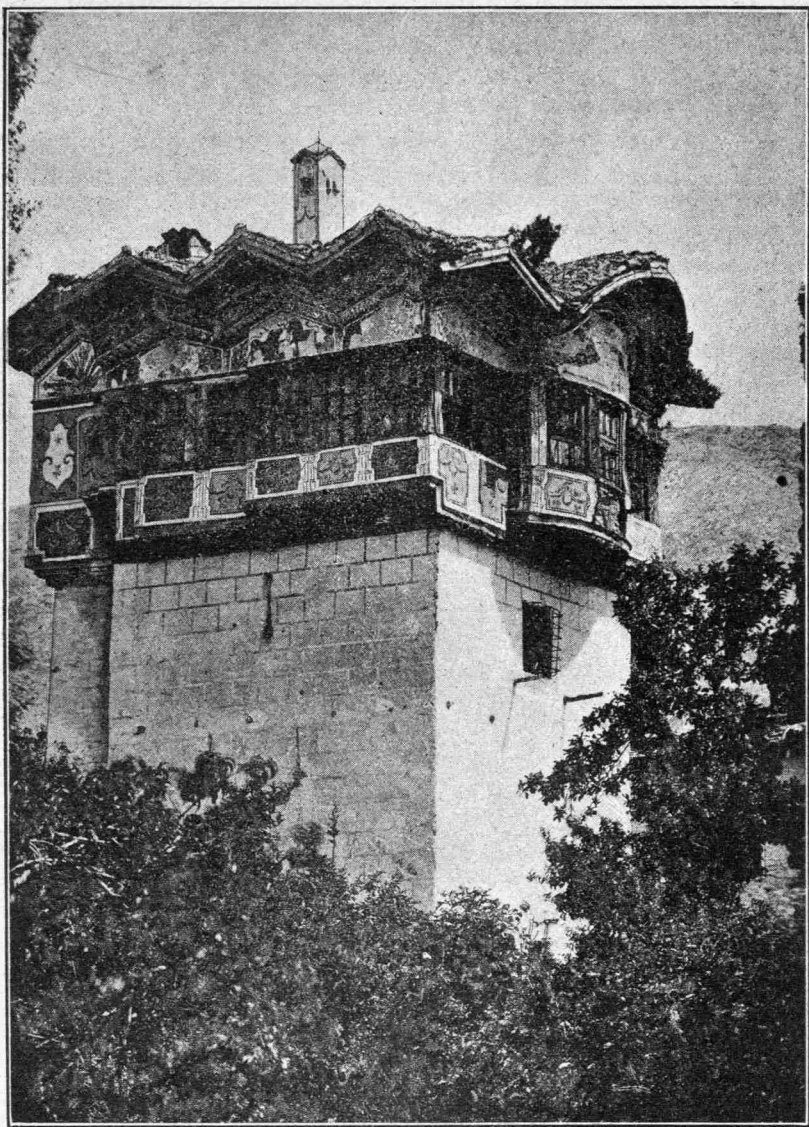
Ἡ Ἰναρίμη ἡσθάνθη τὸ αἶμα ἀνάπτον τὸ πρόσωπόν της. Προσῆλθωσεν ἡσύχως τὸ βλέμμα εἰς τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση.

— Δὲν ἡξεῦρω τοὺς σκοποὺς τοῦ πατρός μου, ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ μείνω ἐλεύθερη.

Ὁ θαυμασμὸς ἐκ νέου ἐξωγαφίσθη εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα. Νὰ μὴ θέλῃ νὰ ὑπανδρευθῇ, νὰ ἔχῃ τὸ σπῆτι της, νὰ γείνη κυρία, νὰ ἔχῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν κοινωνίαν, νὰ δέχεται, καὶ νὰ ὑπάγῃ ἴσως καὶ εἰς τὰ Παρίσια!

— Ἐνόμιζα ὅτι δὲν ὑπάρχει νέα νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀποκατασταθῇ, παρετήρησεν ἡ Miss Μέρη Περπινιάνη. Ἐλευθερία εἶναι αὕτη; νὰ μὴ ἡμπορῇ κανεὶς οὔτε ἔξω νὰ ὑπάγῃ, οὔτε τίποτε νὰ κάμῃ μόνος του! Φαντασθῆτε τί ὠραῖον θὰ εἶναι νὰ εἶσαι κυρία τοῦ ἑαυτοῦ σου, νὰ κάμνης ὅ,τι σοῦ ἀρέσει, νὰ χορεύῃς ὅσας φορὰς θέλεις μὲ τὸν ἴδιον χορευτὴν, χωρὶς νὰ σοῦ λέγῃ κανεὶς ὅτι δὲν εἶναι convenable, — νὰ διαβάζῃς ὅλα τοῦ κόσμου τὰ Γαλλικὰ μυθιστορήματα! Αὕτη ἡ λέξις convenable εἶναι τὸ βάσανόν μας! Τὰ ἀγόρια ἀπὸ δέκα ἐτῶν κάμνουν ὅ,τι θέλουν, — ἡμεῖς καὶ τριάντα ἐτῶν νὰ γίνωμεν δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ζῶμεν τὴν μύτην μας, ἀν δὲν εἴμεθα πανδρευμένοι.

— ὦ, shocking, καθὼς λέγουν οἱ Ἀγγλοὶ, ἀνέκραξεν ἡ Σαπρῶ. Τί μαρτύρια ὑποφέρουμεν, τὰ καυμένα τὰ κορίτσια!

ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΕΝ ΑΝΩ ΒΟΛΩ

— Δὲν φαίνεται τοῦτο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν σας, εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἰναρίμη.

— Que voulez-vous, ὑπέλαθεν εὐθύμως ἡ Eméraude. Τὰ παίρνομεν ἐλαφρὰ τὰ πράγματα! Τὸ δὲ οὐσιωδέστερον ἀπὸ ὅλα εἶναι d' être bien mis et de savoir rire. Ἐγὼ προτοῦ σκοτωθῶ, θὰ βάλω ὅ,τι καλλίτερον ἔχω.

— Oh, ma chère, machère, ἀνεβόησε ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων, Μία δὲ ἐξ αὐτῶν, στρεφόμενη πρὸς τὴν Ἰναρίμην, ἤθελῃσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Μὴ παίρνετε εἰς τὸ σοβαρὸν τὰς ὑπερβολὰς τῆς Eméraude. Τῆς ἀρέσει νὰ τρομάζῃ τὸν κόσμον. Τὰ λέγει αὐτά, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐννοεῖ. Comme tu sais blaguer Eméraude.

— Mais, pas du tout. Μὲ τὰ σωστά μου τὸ λέγω. Τί θὰ ἦτο ἡ ζωὴ, εἴαν δὲν τὴν ἔπαιρνε κανεὶς εἰς τὸ ἀστεῖον;

— Ἴσως ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἰναρίμη.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης, ἀνέκραζεν ἡ Σαπρῶ. Τὸ ὄνειρόν μου εἶναι ζωὴ... πῶς νὰ τὸ εἰπῶ; — τραγικὴ! Ἦθελα νὰ πάρω ἄνδρα τὸν ὁποῖον νὰ μισῶ, — πλούσιον, ἰσχυρόν, αὐθαίρετον! Νὰ τὸν φοβοῦμαι, φοβερά, νὰ εἶμαι δὲ ἐρωτευμένη μὲ ἓνα πτωχόν, ἐξαισίως ὥραϊον, νέον ἀξιωματικόν. Νὰ συλλογίζωμαι πῶς καὶ ποῦ θὰ τὸν ἰδῶ, εἰς τὸ θέατρον, εἰς συναναστροφάς, εἰς τὸν περίπατον, ν' ἀλλάξω μίαν λέξιν μαζὶ τοῦ, κρυφά, μὲ τὸν ρόβον πάντοτε μὴ ξεσπάσῃ ἡ ζηλοτυπία τοῦ ἀνδρός μου.

Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση ἔριψε βλέμμα περι-

φρονητικὸν ἐπὶ τῆς ἀθώας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐκαμύωνε τὴν ἀμαρτωλὴν, χωρὶς νὰ ἡξεύρῃ οὔτε τί σκέπτεται οὔτε τί λέγει.

— Θ' ἀνέγνωσες βέβαια κρυφὰ τὸ πρῶτόν σου γαλλικὸν μυθιστόρημα, Σαπφώ μου, καὶ μὰς λέγεις ἐδῶ πράγματα περὶ τῶν ὁποίων οὔτε ιδέαν ἔχεις. Θὰ ἰατρευθῇς γρήγορα ἀπὸ αὐτὰς τὰς ρωμαντικὰς ἀνοησίας. Ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ δὲν παίρνω. Τὸν ἄνδρα μου ἐγὼ τὸν ἤθελα ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, μετρημένον, καλοαναθρεμμένον, μὲ προσδοκίαν νὰ διορισθῇ εἰς καμμίαν πρεσβείαν. Ἴδου τὸ ὄνειρόν μου ἐμένα.

— Καὶ τὸ ἰδικόν σας ὄνειρον; ἠρώτησε δειλῶς τὴν Ἰναρίμην ἡ Ἀνδρομάχη.

— Τὸ ἰδικόν μου; Δὲν ἔχω κανέν. Εἶμαι εὐχарιστημένη ἀπὸ τὴν ζωὴν μου καθὼς ἐπέρασε — ἕως ἐσχάτως! — ἕως ἐσχάτως, ἐπρόσθεσε μὲ τὴν φωνὴν τρέμουσαν ὀλίγον.

Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση τὴν παρετήρησεν ἡμικλείουσα τὰ βλέφαρα καὶ ἐμειδίασεν ἀνεπαίσθητως.

— Μοῦ λέγουν ὅτι ὁμιλεῖτε Γερμανικὰ λαμπρά. Θὰ εἶχατε βεβαίως *gouvernante* Γερμανίδα;

— Ὅχι. Μοῦ τὰ ἐδίδαξε ὁ πατέρας μου. Ἐκεῖνος μοῦ ἔμαθεν ὅ,τι ἡξεύρω.

— Ὁ πατέρας σας, καὶ χωρὶς *gouvernante*! Καὶ μουσικὴν, ζωγραφικὴν, κέντημα καὶ τὰ λοιπὰ;

— Δὲν ἡξεύρω τίποτε ἀπὸ αὐτά. Μόνον ἀπὸ βιβλία κάτι γνωρίζω καὶ εἰς τὸ τρέξιμον — μολοντί δὲν παρέτρεξα ποτὲ μὲ ἄλλην νέαν, ὁ πατέρας μου λέγει ὅτι καμμία δὲν μὲ περνᾷ. Ἀλλὰ σεῖς, μὲ τὴν ἐκλεκτὴν ἀνατροφὴν σας, θὰ μὲ γελᾶτε νὰ σὰς ὁμιλῶ διὰ τρέξιμον!

— Ὅχι, ὄχι! *C'est charmant*. Νέα Ἀταλάντη! Εἰσθε, ἀλήθεια, θεῖον πλάσμα! Ἡ ἰδική μας ἀνατροφή μὰς διδὲι ψεύτικα πτερὰ νὰ πετάζωμεν ἕως εἰς τὸν προορισμόν μας. Ἐκεῖ διαλύονται τὰ πτερὰ μας. Μόνον τῶν προτέρημάτων εἶναι ἡ ἐφήμερος ἐλαφρότης τῶν. Τὰ ἰδικὰ σας εἶναι δυνατὰ καὶ στερεὰ, καὶ ἔχουν τὴν χάριν τῆς διαρκείας.

— Τὰ λέγετε ἀπὸ καλοσύνην σας, ἀλλὰ γνωρίζω ἐγὼ πόσον ἀξίζω. Εἶμαι χωρὶς ἀπλή, ὀλίγον γραμματισμένη.

— Ἐχει δίκαιον ἡ *Emeraude*, εἶπε θωπευτικῶς ἡ δεσποινὶς Περπινιάνη. Εἰσθε θεῖον πλάσμα, — καὶ ὠραία σὰν ἄγγελος!

Ἡ Ἰναρίμη ἔστρεψε ταπεινῶς τὸ βλέμμα πρὸς τὴν νεαρὰν ἀρχηγέτιδα, τῆς ὁποίας τὰ νεύματα ἠκολούθουν αἱ περὶ αὐτὴν νέαι. Ἡ ἰδική της διάνοια ἦτο ὑψηλή, καὶ βαθεῖα αἱ γνώσεις της, ἀλλ' ὅμως ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς ὑπεροχῆς τῆς δεσποινίδος ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐπαίξε τὸ ριπιδίόν της μὲ χάριν ἀμίμητον

καὶ ἐπεδείκνυε μὲ ὕψος ἡγεμονικὸν τὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν της πεποίθησιν, — πεποίθησιν προερχομένην ἐξ εἰκοσαετοῦς κυριαρχίας ἐντὸς τῆς οἰκογενείας της καὶ ἐκτὸς αὐτῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ἐὰν ἔφθασε τὸ εἰκοστόν της ἔτος χωρὶς ἀκόμη νὰ ὑποδουλωθῇ διὰ συννοικεσίου, τοῦτο συνέβη διότι δὲν εὗρεθῇ ἀκόμη κανεὶς ὑποψήφιος ἀξίος της.

Ἐν τούτοις ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ *cotillon* καὶ ὁ Κορ Μιλτιάδης κατεγίνετο μετὰ τοῦ συνήθους του ζήλου εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ζευγῶν. Πλησιάζας τὸν περὶ τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση ὁμιλον, ἠρώτησε τὴν Ἰναρίμην ἐὰν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χορόν.

— Ναί, ναί, ἀνεφώνησεν ἡ *Emeraude*. Ἐλᾶτε, Κυρία Ἰναρίμη. Θὰ μὰς εὐχαριστήσετε ὅλας τόσον πολὺ!

— Ναί, ναί, ἐπανέλαθεν ὁ χορός.

— Ἀλλὰ δὲν ἡξεύρω νὰ χορεύω, ἐπιθύρυσεν ἡ Ἰναρίμη.

— Δὲν εἶναι δύσκολον. Ἐλᾶτε. Θὰ σὰς δείξῃ ὁ Κύριος Καράπουλος.

Ἡ Ἰναρίμη ἐνδίδουσα ἀφῆκε νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὴν θέσιν της. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης ὁ Ροδόλφος Ἐρενστάιν δίδων τὸν βραχίονα εἰς τὴν θεῖαν του ἡ βαρωνὶς Χοενφέλς ὕψωσε τὸ *face-à-main* εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐπεθεώρησε μειδιώσα τὴν ζωηρὰν συνάθροισιν. Τὸ μειδίαιμά της ἔγεινε ἐμφαντικώτερον ὅτε εἶδε τὴν Ἰναρίμην, ἐνῶ ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Ἀνδρομάχη ἀντήλλασσον διὰ τοῦ βλέμματος εὐγλωττον χαίρετισμόν. Ἡ Ἰναρίμη εἶδε τὰ βλέμματά των καὶ ἀνάμνησις ἡδονῆς καὶ λύπης συγχρόνως συνέστειλε τὴν καρδίαν της.

ᾧ ἡδονὴ τόσον παροδική, ᾧ λύπη τόσον γλυκεῖα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ἐπέρχεται νέα κρίσις εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ροδόλφου.

Τὸ διαρκὲς στάλαγμα τῶν σταγόνων τῆς ἀντιρρήσεως ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Περικλέους ὀλίγον κατ' ὀλίγον διελύθη καὶ ἀπεσθέσθη ἡ ἐπιμονή του. Κατεπείσθη καὶ παρεδέχθη ἐπὶ τέλους ὅτι κόρη ἀνύπανδρος εἶναι φορτίον βαρὺ διὰ γέροντα πατέρα. Ναὶ μὲν, ἡ κόρη του δὲν ἦτο καθὼς αἱ ἄλλαι νέαι, — ἦτο σπουδαία, ἄδολος καὶ σταθερά· δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι μεταβάλλουν κάθε ἡμέραν αἰσθήματα καὶ ιδέας, ἀλλ' ὅπωςδήποτε, ἐὰν ἡ Ἰναρίμη δὲν λέγῃ ὄχι, ἄς τὴν πάρῃ ὁ Ὀιδᾶς. Οὔτε πολὺν ἐνθουσιασμόν εἶχε πρὸς τοῦτο, οὔτε βίαν μεγάλην, ἀλλὰ συγκατένευσε εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ὀιδᾶ καὶ εἰς τὰς γαμηλίους προθέσεις του. Ἄς ἔλθῃ, τὰ δὲ λοιπὰ κείνται ἐν ρούνασι θεῶν.

Ὁ Ὀιδᾶς ἦλθε. Ἦλθε καὶ ἐπανῆλθε, ἀλλ' ἡ

Ἰναρίμη δὲν ἔλαθεν εἰς πολλὴν σημείωσιν τὰς ἐπισκέψεις του, οὔτε ὑποπεύθη τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἀνθοδέσμας καὶ ἐπρόσφερε τὸ θεωρεῖόν του εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἔστειλε κατὰ Σάββατον εἰσιτήρια διὰ τὰς συναυλίας τοῦ Παρασού.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ Κορς Ὀιδᾶς, ἡρώτησε μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ της.

— Πῶς μοῦ φαίνεται ; Δὲν τὸ ἐσκέφθην ποτέ. Πολὺ περιποιητικός, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρισκω ἐλκυστικόν.

— Ἄ ! ἀνερῶνησεν ὁ Κορς Τελάχας μελαγχολικῶς.

Ἀφοῦ πλέον τὸ ἐπῆρεν ἀπόφασιν αὐτὸς νὰ δεχθῇ ὡς γαμβρόν τον Ὀιδᾶν, δὲν ἦτο εὐχάριστος νὰ βλέπῃ τόσον ὀλίγην διάθεσιν ἐκ μέρους τοῦ προσώπου τοῦ μᾶλλον ἐνδιαφερομένου εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλὰ δὲν προέβη εἰς συζήτησιν τοῦ πράγματος μετὰ τὴν θυγατέρα του.

Ἐν τούτοις ἡ βαρωνὶς Χοενφίλς συνεμερίσθη καὶ αὐτὴ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας διὰ τὸν νέον ἀστέρα. Ἡ Ἰναρίμη προσεκλήθη ἐπανειλημμένως εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβείαν, αἱ δὲ σχέσεις της μετὰ τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση καὶ τὴν οὐρανὴν της ἐγίνοντο καθ' ἡμέραν φιλικώτεραι· ἡ ἄφροντις παιδρότης τῆς ζωηρᾶς γύρω της νεότητος μετέδιδεν ὡς ἀκτίνας φωτός εἰς τὴν κλειστὴν μέχρι τοῦδε ψυχὴν της. Βαθμὴδὸν ἡ σκιὰ τοῦ παρελθόντος διελύετο· ἡ μέθη τῆς ζωῆς διεσκέδαζε τὸ συγκαμνισμένον νέρους ὀδυνηρῶν ἀναμνήσεων.

Ἀλλ' ἡ ἀτμοσφαῖρα τῶν Ἀθηνῶν δὲν εὐχαρίστει ἐπίσης τὸν πατέρα της.

— Ὁ Κύριος Ὀιδᾶς, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἀδελφόν του, — ὁ Κύριος Ὀιδᾶς γνωρίζει ὅτι, τὸ κατ' ἐμέ, εὐχαρίστως δίδω τὴν συγκατάθεσίν μου, ἀλλὰ ἦλθεν ἡ ὥρα ν' ἀκούσωμεν καὶ τί λέγει ἡ Ἰναρίμη, ἀφοῦ τῆς κοινοποιήσω τὴν πρόθεσίν του. Ἐπιθυμῶ νὰ πάρῃ τέλος ἡ ὑπόθεσις. Ἡ θορυβώδης ἐδῶ καὶ ματαιόσπουδος ὑπαρξὶς μετὰ κουράζει. Ἐπεθύμησα τὴν ἡσυχίαν τῆς Τήνου καὶ τὰ βιβλία μου.

— Ἀλλ' ὑπεσχέθης νὰ παρευρεθῇς εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Γερμανικῆς σχολῆς μετὰ δύο ἑβδομάδας !

— Ἐρχομαι πάλιν ἐπίτηδες. Ἐκτὸς τούτου, μοῦ γράφει καὶ ἡ Ἀνουντσιάτα ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἐκεῖ ἡ παρουσία μου.

Ἡ Ἰναρίμη εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον στολισμένη καὶ ἑτοιμὴ δι' ἔξω.

— Διὰ ποῦ τόσον ἐνωρίς, μετὰ ὅλα αὐτὰ τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τόξου ; ἡρώτησεν ὁ Κορς Τελάχας.

— Θὰ ἔλθῃ τώρα νὰ μετὰ πάρῃ ἡ Κυρία Ρεβιτάση μετὰ τὸν ἀδελφόν της.

— Ἄ, ἐλθσμένησα ! Πολὺ τῆς διασκεδάσεως

μοῦ ἔγινες, ἀγαπητῇ μου· τὰ βιβλία σου τὰ παρήτηρες, φοβεῖμαι, χάριν τῶν φίλων σου. Πολυλογίαν ὁποῦ τὴν ἔχουν ! Ὁμιλοῦν καὶ γελοῦν ἀκαταπαύστως. Ἦθελα νὰ ξεύρω τί λέγουν ;

— Τίποτε ἄξιον ἀκροάσεως, ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ Ἰναρίμη. Πετοῦν ἀπὸ τὸ ἐν ἀντικείμενον εἰς τὸ ἄλλο, μετὰ ἐπιφωνήματα καὶ τηλεγραφικὰς συνεννοήσεις, καὶ φράσεις κομμένας, καὶ ἀποσιωπητικά, τόσον ὥστε δὲν προφθαίνω καὶ ἐγὼ νὰ καταλάβω περὶ τίνος πρόκειται. Ἀλλ' ὁ ἥχος τῆς φωνῆς των εὐχαριστεῖ τὴν ἀκοήν, ὥστε ἀκούω καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ ἐννοῶ πάντοτε, καὶ εὐχαριστοῦμαι.

— Ἄς εἶναι. Θὰ ἔχῃς εὐχαρίστους ἀναμνήσεις ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς Τήνον, εἶπεν ὁ Κορς Τελάχας, στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐθεώρησε πρέπον ν' ἀφήσῃ μόνος τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἡ Ἰναρίμη ἐστέναξε. Τῆς ἐφαίνετο τόσον μακρὰν ἤδη ἡ Τήνος.

— Θὰ ἐπιστρέψωμεν, κόρη μου. Δὲν σ' εὐχαριστεῖ τοῦτο ;

— Ἀπὸ τώρα ; Ἐνόμιζα ὅτι δὲν δυσαρρεστεῖσαι ἐδῶ.

— Ὅπως θέλεις ἐσύ, ἀγαπητῇ μου. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ εἶσαι σὺ εὐτυχής.

— Συνέσπασε τὰς ὀφρὺς. Ἡ λέξις εὐτυχῆς δὲν προσηρμόζετο εἰς τὴν πονεμένην καρδίαν της.

— Ἐλθσμένησα σχεδὸν ὅτι ἤμην δυστυχῆς, ἐψιθύρισε.

Ὁ πατήρ της τὴν ἐκύτταξε ἀπορῶν. Ἐθεώρει τὴν θυγατέρα του ὡς τύπον εὐσταθείας, καὶ τὴν ἔβλεπε τώρα, καὶ αὐτὴν, ζώσαν ἀποδεικνύουσαν τῆς γυναικειᾶς ἐλαφρότητος. Πῶς εἶνε δυνατόν, ἐσκέπτετο, νὰ ἐξιχνιάσῃ τις τὸ μυστήριον τῆς γυναικειᾶς καρδίας, ἀφοῦ τὸ βιβλίον μένει κλειστόν, ἀκόμη καὶ εἰς τῆς ἰδίας θυγατρὸς του τὸ κεφάλαιον ;

— Προτιμᾷς νὰ μένωμεν ἐδῶ ; ἐπανέλαβε μετὰ τινα σιωπὴν.

— Νομίζω ὅτι τὸ προτιμῶ, ἀπεκρίθη σύννους. Θὰ μοῦ κάμῃ τόσην ἐντύπωσιν τώρα ἡ Τήνος.

— Καλὰ, καλὰ. Ὅπως θέλεις. Εὐτυχῶς αἱ ἐντυπώσεις λησμονοῦνται καὶ μεταβάλλονται. Ἡ ἀπόκρισίς σου μαρτυρεῖ ὅτι καὶ ἡ λύπη θεραπεύεται. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ ὥρα νὰ μ' ἀκούσῃς καὶ διὰ τὸ κεφάλαιον τῶν γάμων σου, Ἰναρίμη.

— Ὅχι, αὐτὸ ὄχι, πατέρα μου.

— Ἄν σοῦ τὸ ζητήσω ;

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸ κάμῃς. Ἐχεις τὸ δικαίωμα νὰ με διατάξῃς, τὸ γνωρίζω· ἀλλὰ δὲν θὰ με ζητήσῃς νὰ κάμω περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἤμπορῶ.

— Μὴ μοῦ ὁμιλῆς, εἶπεν ὁ γέρον περιπαθῶς, ὥσάν νὰ μὴ γνωρίζῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι ἄλλο δὲν θέλω παρὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Ἀλλ' οἱ γέροντες χρεωστοῦν νὰ σκέπτονται περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν νέων. Ὁ γάμος εἶναι ὁ φυσικὸς προορισμὸς τῆς γυναικὸς καὶ εἶναι χρέος μου νὰ φροντίσω διὰ τὴν καλὴν σου ἀποκατάστασιν. Μοῦ εἶπες τώρα ὅτι ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλησμόνησες ὅτι ἦτο δυστυχής. Τί καλλίτερον λοιπὸν παρὰ νὰ σὲ ἰδῶ ἀποκαταστημένην εἰς τὰς Ἀθήνας;

Ἐσιώπησε περιμένων ἀπόκρισιν καταφατικὴν.

— Τὸ εἶπον πατέρα μου, διότι ἐσυλλογιζόμην πῶς θὰ ἐπαναλάβω τὴν προτέραν μου ζωὴν. Μοῦ ἦτο εὐχάριστον νὰ τὴν διώξω ὀλίγον ἀπὸ τὴν μνήμην μου, βλέπουσα νέας σκηναὶς καὶ ἀκούουσα νέας φωνάς. Μοῦ ἦτο ἀναγκαῖα ἡ μεταβολή. Δὲν ἤθελα νὰ ὑποκύψω εἰς ἀδυναμίαν.

— Ἀποδείξε τὴν δύναμίν σου μεταχειριζομένη τὸν νοῦν καὶ τὴν σκέψιν σου. Μὴ αἰσθηματικότητας. Ἐνθυμὸν τὰ διδάγματα τῶν ἀρχαίων. Ζητοῦμεν τὸ ἰδανικὸν ἀλλὰ στέργομεν ἐξ ἀνάγκης τὴν πραγματικότητα. Ὁ ἔρως εἶναι τὸ ποτὸν τοῦ Ταντάλου· ἐνίοτε τὸ φέρομεν ἕως εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ μᾶς φεύγει καὶ πάλιν. Εἰς ὀλίγους δίδεται νὰ ροφήσουν ὀλίγον ἀπὸ τὸ νέκταρ, καὶ μένουν αὐτοὶ μεθυσμένοι διὰ παντός. Ὁ βίος μας εἶναι ἡ ταπεινὴ καὶ πενιχρὰ ζωὴ τῆς σαρκός, καὶ τρέφομεν τὴν λιμώττουσαν διάνοιαν μὲ ἀναμνήσεις. Ἰδοῦ, κόρη μου, τὸ διδάγμα τῆς πείρας. Ἀλλ' ὅμως ὀφείλομεν νὰ διατηρῶμεν πάντοτε τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ νὰ διερχώμεθα τὰ τοῦ βίου εὐχαρίστως.

Τὴν παρετήρει προσεκτικὸς ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς ἐστιάσθη.

— Θέλεις νὰ νυμφευθῶ τὸν κ. Οἰδᾶν, εἶπε μετὰ βραχείαν σιωπὴν.

— Ναί, κόρη μου. Δὲν ἔχει μὀρφωσιν λογίου, τὸ ὁμολογῶ, τοὺς δὲ σημερινούς πολιτικούς μας δὲν τοὺς ἀποθαυμάζω. Ἀλλ' εἶναι πλούσιος καὶ θὰ σ' ἔχῃ περὶ πολλοῦ. Θὰ τὸν τιμῆσῃς καὶ θὰ εἶναι ὑπερήφανος νὰ σ' ἔχῃ σύζυγον.

— Ὡ πατέρα μου, μόνον διὰ τὰ χρήματά του! Σὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ὕλης! Μὴ σοῦ ἔγεινα βάρος;

— Βάρος! Ἐπὶ — εἰς ἐμέ!

Ὁ γέρον ἔθλιψε τρυφερῶς τὴν χεῖρά της καὶ ἐγέλασε.

— Ἀλλὰ θέλεις νὰ σὲ ἀφῇσω δι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶναι μόνον πλούσιος.

— Θέλω νὰ ἔχῃς προστάτην ὅταν ἀποθάνω.

— Ἀλλὰ δὲν ἐγῆρασες ἀκόμη. Ἐχομεν ἐμπρός μας πολὺν καιρὸν!

— Τίς οἶδε! ἡ ὑγεία μου εἶναι ἐπισφαλής. Τὸ ἐπληροφορήθην ἐσχάτως καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀπεφάσισα ὅτι πρέπει νὰ ὑπανδρευθῇς.

— Τὸν Κύριον Οἰδᾶν;

— Ἐδῶκα τὴν συγκατάθεσίν μου, — τὸν λόγον μου.

Ἡ Ἰναρίμνη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσήμανε ὁ κῶδων. Ἀνῆγγελλε τὴν ἀφίξιν τῶν φίλων της.

Ἡ βαρωνὶς Χοενοφῆς μαθοῦσα ὅτι ὁ Κ. Τελάχας ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἐντὸς ὀλίγου χάριν τῆς συνεδριάσεως τῆς γερμανικῆς σχολῆς, ἤλθε νὰ παρακαλέσῃ τὴν Ἰναρίμνη νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν της κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρός της. Τὸ δωμάτιόν της ἦτο ἑτοιμον εἰς τὴν πρεσβείαν· αἱ φίλαι της θὰ ἀπηλλέζοντο ἐὰν ἀνεχώρει. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ μείνῃ.

— Δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ μὲ ἀποθυμήσῃς, εἶπε προτρεπτικῶς ὁ πατὴρ της, ἐνῶ τὰς ἀπεχαιρέτα.

Ἡ Ἰναρίμνη ἐδίσταξε. Ἐσκέπτετο ὅτι ἡδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν τῆς βαρωνίδος, ὅτι ἴσως ἐκείνη τὴν φωτίσῃ καὶ τὴν ἐνισχύσῃ. Ἐμείνει λοιπὸν εἰς τῆς Κυρίας Χοενοφῆς.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπανῆλθεν ὁ Ροδόλφος ἐκ Βιέννης, ὅπου ἔμεινε ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ τοῦ γάμου του, ἤρχετο δὲ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ διακοινώσῃ ἀποτόμῳ εἰς τὸν θεὸν καὶ τὴν θεῖαν του τὴν στερεὰν ἀπόφασίν του νὰ νυμφευθῇ ἀμέσως τὴν Ἀνδρομάχην. Ἀόριστα πράγματα εἶχον ἤδη ἀρχίσει νὰ λέγονται περὶ τούτου εἰς Ἀθήνας, ὁ δὲ βαρῶνος καὶ ἡ βαρωνὶς ἦσαν ἐν γνώσει τῆς διαδιδόμενης φήμης. Ἀλλὰ δὲν ἀνησυχοῦν, ἐπαναπαύομενοι εἰς τὸ γόητρον τῆς δεσποινίδος Ρεβιτάση. Δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ εἰλικύσθῃ ἄλλοῦ ὁ Ροδόλφος δι' ἐφημέρων δεσμῶν, ἀλλὰ βεβαίως θ' ἀναγκωρίσῃ ἐπὶ τέλους τὴν ἀσύγκριτον ὑπεροχὴν καὶ τὰ κατακτητικὰ προσόντα τῆς βασιλίσσης ἐκείνης τῶν Ἀθηναϊκῶν αἰθουσῶν.

Ὁ Ροδόλφος ἤλθε, — εἶδε τὴν Ἰναρίμνην, — τὴν ἐθαύμασε μέχρι λατρείας! Δὲν ἐλησμόνει τὰ δεσμά του, ἀλλὰ τὰ ἡσθάνετο χαλαρούμενα ὀλίγον, καὶ δὲν ἐβιάζετο νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τοὺς γλυκεῖς ἰοχρόους ὀφθαλμούς χάριν τῶν ὁποίων ἐταξείδευσε.

Ὁ διπλωμάτης βαρῶνος ὑπεδουλώθη καὶ αὐτός, ὠθούμενος εἰς τὴν ὑποδουλώσιν ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς βαρωνίδος, γοητευθεὶς ἐπίσης ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τῆς Ἰναρίμνης. Καὶ οἱ τρεῖς τῶν κατεκτήθησαν ἄνευ ἀντιστάσεως.

Ὁ εὐσαρκὸς πρέσβυς δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν τροχίαν τῆς νέας θεᾶς. Ὑπὸ τὰ βλέμματά της ἐζώήρευε, ἐχαριεντίζετο, εὐφυσολόγει, ἐφαίνετο — ἡ ἐνομιζέτο — κατὰ εἰκοσι ἔτη νεώτερος. Ἀλλὰ ἡ ἰδικὴ του ὑποδουλώσις δὲν συνεδέετο μὲ προδοσίαν. Ποῦ τὰ βάσανα τοῦ Ροδόλφου, μεταξὺ τῶν τύψεων τῆς συνευδήςσεως διὰ τὴν ἀπιστίαν του καὶ τῶν νέων παλμῶν τῆς καρδίας του! Τὸ αἰσθημά του πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην

ΤΗΛΕΧΗΜΙΚΑ

Υπάρχουσι φαινόμενα χημικῆς ἐπιδράσεως πόρωθεν :

ἦτο ἀνάλαμψις φρυγάνων συγκρινόμενον πρὸς τὴν φλόγα ἢ ὅποια τώρα τὸν ἔκαie. Δὲν ἔτρωγε, δὲν ἐκοιμάτο. Ἡ ζωὴ ἐνεκρούτο ἐντὸς τοῦ μακρὰν τῆς Ἰναρίμης καὶ πλησίον τῆς ἤναπτε τὸ αἷμά του καὶ ἐφλέγετο ὅλος.

Ἐκεῖνη ἐθεώρει καὶ μετεχειρίζετο τὸν Ροδόλφον ὡς νεανίσκον εὐμορφον ἄλλ' ἀνούσιον, ἄξιον εὐμενείας καὶ συγκαταβάσεως. Ἐνίοτε τὴν ἠνόηλοι ἢ ἐπιμονὴ τοῦ σιωπηλοῦ βλέμματός του. Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε, εἶχε καλλίτερα αὐτὸν ἀπὸ τὸν θεῖόν του, τοῦ ὁποῖου αἱ εὐγενεῖς ἀθρόοι τῆς ἐπιείρας καὶ τὴν ἀνυπομόνον. Αἱ λεπταὶ ἐκφράσεις τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ ἦσαν δι' αὐτὴν γλώσσα νέα καὶ ἄγνωστος, ἐδίσταζε δὲ νὰ τὴν ἀναλύσῃ φοβούμενη μὴ ὑποκρύπτῃ τι τὸ δυνάμενον νὰ τὴν προσβάλῃ. Ἀπὸ τὴν βαρωνίδα ἔμαθε τοῦ Ροδόλφου τὰς ἱστορίας μὲ τὴν Ἀνδρομάχην, παρακινήθεισα δὲ καὶ αὐτὴ εἰς ἐξομολογήσεις ἐξεμυστηρέυθη ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἤθελε νὰ τὴν νυμφεύσῃ μὲ τὸν Ὀιδῶν, πρὸς τὸν ὁποῖον οὔτε κλίσιν διόλου εἶχε οὔτε μεγάλην ὑπόληψιν. Ὡς πρὸς τὸν Ροδόλφον, ὑπέθεσε ὅτι τὸν ἐβίαζον νὰ παραιτήσῃ τὴν Ἀνδρομάχην. Εἰς τοῦτο ἀπέδωκε τὴν προφανή ἀθυμίαν του καὶ τὸν ἐσυμπάθησεν ἐκ καρδίας ὡς συμπάσχοντα.

Ἡ Φωτεινὴ προσεκλήθη εἰς τὴν πρεσβείαν διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ἢ Ἰναρίμη. Συνησθάνθη τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς καλλιτέχνιδος, ἂν καὶ δὲν ἦτο ἰκανὴ νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ ὡς μουσικόν. Δὲν ἠδύνατο διὰ μιᾶς ν' ἀναβῇ εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα τῆς τέχνης καὶ νὰ παρακολουθήσῃ χωρὶς νὰ ζαλισθῇ τὴν μετατροπὴν τῆς μελωδίας εἰς κύματα καὶ εἰς κεραυνούς, μ' ἀναλάμψεις ἄφρων καὶ ἀνταναλάσεις ἀδαμάντων. Ἐπλησίασε τὴν Φωτεινὴν ζητοῦσα βοήθειαν καὶ ὁδηγίαν.

Ἡ Φωτεινὴ τὴν παρετήρησε μὲ τὸ ἀνηλεές βλέμμα τῆς, καὶ ἐμεῖδισε σαρκονικῶς.

— Ἐχετε τὴν ὥραιότητά σας, Mademoiselle. Εὐχαριστηθῆτε μὲ τοῦτο καὶ ἀφήσατε τὴν μουσικὴν δι' ὅσους ἔχουν ψυχὴν νὰ τὴν ἐννοοῦν.

— Καὶ δάκτυλα δυνατὰ καὶ ἐπιμονήν, ἐπρόσθεσε πονηρῶς ἡ Ἰναρίμη.

— ὦ ! Βλέπω ὅτι δὲν εἴσθε κούκλα, καθὼς τὰς ἄλλας. Ἐλᾶτε κανὲν πρῶτ' νὰ μὲ ἰδῆτε καὶ θὰ παίξω ὅσον θέλετε πρὸς χάριν σας.

Ἡ Φωτεινὴ στραφεῖσα ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Ροδόλφον, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευσε σκυθρωπὸς εἰς τὴν ἄλλην αἴθουσαν.

Ὁ Κος Τελάχας ἐπανῆλθεν ἐν καιρῷ διὰ τὴν συνεδρίαν τῆς γερμανικῆς σχολῆς καὶ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβείαν, ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρα του.

[Ἐπεταί συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Ἡ διεύθυνσις τῆς « Ἐστίας » λαβοῦσα πολλὰς ἐρωτήσεις πολλαχόθεν, ἀφορώσας εἰς τὸ κινήσαν γενικῶς τὴν περιεργίαν « διλημμάτων τῆς Ἀλίκης Βαρνόντ », ἠρώτησεν ἡμᾶς ἂν τὰ τηλεχημικὰ φαινόμενα δύνανται νὰ ἔχωσιν ὑπόστασιν τινα, διότι, διὰ τὸ ἠήθεις καὶ ὅλως καινοφανὲς αὐτῶν, γεννᾶται εὐκόλως ὁ ἐνδοιασμὸς μήπως ἔνε ὅλως ἑωλα διανοίας φαντασιόδριτοῦς ἀποκυήματα. Εἰς ταῦτα ἀπαντῶμεν (χωρὶς νὰ θίξωμεν ἢ εἰσέλθωμεν ποσῶς εἰς τὰ ἐν τῷ « διλημμάτων » ἀναφερόμενα), ὅτι τηλεχημικὰ φαινόμενα ἔχουσιν ὑπόστασιν καὶ ἀπεδείχθησαν πειραματικῶς ἰδίως διὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ὀστβάλδ.

Καὶ νῦν μὲν δὲν κατορθοῦται ἀκόμη : τὸ νὰ εὐρίσκηται ὁ σίδηρος ἐν Πειραιεὶ καὶ τὸ ὑδροχλωρικὸν ὀξύ ἐν Ἀθήναις, νὰ διαλύηται δὲ σίδηρος εἰς τὸ ὑδροχλωρικὸν ὀξύ τοῦτο (ὑπερ ἔνε κατ' ἀρχὴν δυσκολώτερον ἢ τὸ ἐν Ἀθήναις σάκχαρον νὰ διαλύηται ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ ὕδατι) ἢ διὰ φωσφόρου εὐρισκόμενον ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Συντάγματος νὰ δηλητηριάζεται κύων εὐρισκόμενος ἐν τῇ πλατεῖᾳ τῆς Ὀμονοίας, οὔτε γνωρίζομεν ἂν ποτε θὰ κατορθωθῇ τοιοῦτόν τι, ἔχομεν ὅμως ἄλλα φαινόμενα ἐπιβεβαιούντα τὴν ἀρχὴν τῆς πόρωθις ἐν χημικῇ ἐπίδρασει καὶ ὄντα ἰδιαίτερας προσοχῆς καὶ σημασίας ἄξια, καθόσον ὁ ἰδίως πειραματισθεὶς ἐπ' αὐτῶν Ὀστβάλδ ὑπεστήριξε πρῶτον θεωρητικῶς τὸ δυνατόν αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς καθέκαστα, εἴτα δὲ ἐπεβεβαίωσεν ἐν πρὸς ἐν πειραματικῶς τὰ θεωρήματά του.

Ἀλλ' ἄς ἀναφέρωμὲν τινα τῶν σχετικῶν πειραμάτων :

Ψευδάργυρος ἀμαλγαμωθεὶς δὲν προσβάλλεται ὡς γνωστὸν ὑπὸ ἀραιῶν ὀξέων· ἐὰν ὅμως περιτυλίξωμεν τὸν ψευδάργυρον τοῦτον διὰ σύρματος ἐκ λευκοχρύσου, διαλύεται βαθμηδὸν ὁ ψευδάργυρος ἀναπτυσσόμενον ὑδρογόνου. Ἡ ἰδιόζουσα αὕτη ἐπίδρασις τοῦ λευκοχρύσου λαμβάνει χώραν καὶ ὅταν οὗτος μόνον ἐν μικρῇ τινι σημείῳ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ψευδαργύρου· σημειωτέον πρὸς τοῦτο ὅτι εἰς τὰς διαλύσεις τῶν τελείων (οὐδετέρων) ἁλμάτων δὲν διαλύεται καὶ ὁ διὰ λευκοχρύσου ὀπλισμένος ψευδάργυρος, τῇ προσθήκῃ ὅμως σταγόνων ὀξέος τινὸς ἄρχεται καὶ ἐξακολουθεῖ ἢ διαλύει.

Κατασκευάζομεν ἐκ λευκοχρύσου καὶ Ψευδαργύρου τόξον, τοῦ ὁποῖου τὰ ἄκρα ἐμβαπτίζομεν εἰς διάλυμα θεϊκοῦ καλίου τοιουτοτρόπως, ὥστε τὸ ρευστὸν τὸ ὁποῖον περιβάλλει ἕκαστον τῶν ἄκρων τούτων νὰ χωρίζηται τοῦ ἄλλου διὰ πορώδους διαχωρίσματος οὐδεμὶαν δὲ ἐπίδρασιν παρατηροῦμεν.

Ἄν νῦν χύσωμεν θεϊκὸν ὀξύ εἰς τὸ διαχώρισμα ὅπου εὐρίσκειται ἐμβαπτιζόμενος ὁ ψευδάργυρος πάλιν οὐδεμία ἐπίδρασις ἐπὶ τοῦ ψευδαργύρου λαμβάνει χώραν· τὸ ὑδρογόνον ἀναπτύσσεται εἰς τὸν λευκόχρυσον.

Μεταβάλλεται ὅμως ὅλως τὸ πᾶγμα ἂν, ἀντὶ εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ ψευδαργύρου, χύσωμεν σταγόνας θεϊκοῦ ὀξέος εἰς τὸ διαμέρισμα ὅπου ἐμβαπτίζεται ὁ λευκόχρυσος, διότι τότε παρατηροῦμεν ὅτι ὁ ψευδάργυρος διαλύεται ἐπαισθητῶς.